

συνέχεια από σελ. 1

Εθελοντισμού Εγκώμιο

Γράφει η Αλέκα Γράβαρη - Πρέκα

Ο άνθρωπος ως πρόσωπο συγκροτείται από το εγώ του, αλλά απλώνεται σε ένα σύνολο που συνέχεια επεκτείνεται, υπάρχει πέρα από τα όρια του, υπερβαίνει το άγχος της ύπαρξης του, καταλύει τη μοναξιά του. Η ισορροπία του ανθρώπου δεν υπάρχει χωρίς σχέση αγάπης και επαφής με τον άλλο που σε ωθεί στο να σκύψεις, να αγγίζεις τα όρια σου προσφέροντας την ύπαρξη σου. Να δώσεις σε κάποιον την παρουσία σου θα πει να στερήσεις από τον εαυτό σου χρόνο, να πολεμήσεις επιθυμίες σου, να λυθείς από τα δεσμά του εγώ σου, να αγαπήσεις τον συνάνθρωπο σου. Ναι, είναι δύσκολο να αγαπάς τους ανθρώπους με όλα αυτά που κουβαλούν, κακιές, εγωισμούς, απληστία, ισχυρογνωμοσύνη. Πρόβλημα μεγάλο που

λύεται μόνο με τη θέληση για αγάπη. *Και αγνότερη μορφή αγάπης για τον άνθρωπο από τον εθελοντισμό δεν υπάρχει. Να χαϊνάς τον άλλο θα πει να νιώσεις τον εαυτό σου να σκορπίζεται αντίδωρο σε ψίχουλα που χορταίνουν την ανάγκη του πονεμένου ανθρώπου για παρουσία, για μοίρασμα του πόνου, του φόβου, της έγνοιας του.*

Ν' απλώνεις χέρι για ένα χάδι, να δώσεις ένα φάρμακο, να διαβάσεις δύο σελίδες από ένα γραπτό, να μεταφέρεις κάποιον που έχει την ανάγκη σου, να δώσεις μια ώρα σ' ένα παιδί για τα μαθήματα του, να το κρατήσεις αγκαλιά ένα σαββατοκυριακό ή μια γιορτή. Να δώσεις λίγο αίμα νιώθοντας πως βοηθάς να κρατηθεί στη ζωή ένας άνθρωπος. Πράγματα μικρά και ασήμαντα που κάνουν χιλιάδες εθελοντές καθημερινά, μόνο από αγάπη. Ναι, η αγάπη φέρνει πόνο. Όσο περισσότερο αγαπάς όσο περισσότερο δίνεις, τόσο περισσότερο θα πονέσεις σίγουρα μια μέρα. Μόνο αν πιστέψεις σε κάτι πιο σημαντικό από τον εαυτό σου.

Ξεπερνάς τον εαυτό σου σημαίνει λυτρώνεσαι. Λύτρωση μέσα από την τοποθέτηση του άλλου και των αναγκών του τόσο ψηλά σε προτεραιότητα που η όποια δική σου ανάγκη να παραμεριάζεται.

Όταν η επαφή σου με τον άλλο είναι προϋπόθεση για την ύπαρξη σου ως όντος τότε πραγματοποιείται η αληθινή σχέση του εγώ και εσύ. Πολύ σημαντικότερη από το εγώ ή το εσύ.

Ίσως θα πρέπει να το πάρουμε απόφαση. Ότι μας μένει είμαστε εμείς. Δεν έχουμε τίποτα άλλο ο ένας από τον άλλο. Δεν έχουμε τίποτα άλλο από την πίστη στον άνθρωπο, την ελπίδα σ' αυτόν και ότι μπορεί να φέρει μαζί του: ανθρωπιά, καλοσύνη, ζεστασιά, αγάπη, φιλία. Μέσα στον καθένα μας ένας επίγειος παράδεισος. Ψάχνοντας τα όρια του ο άνθρωπος συναντά τον εαυτό του αγγίζοντας τον

άλλο. *Το μικρό εγώ μέσα από την παρουσία του άλλου γίνεται υπέρβαση. Γίνεται ο άλλος οδηγός μας, εξανθρωπίζει τα πάντα, εκτείνει τον κόσμο του καθόλου στο παγτού και*

στο πάντα. Υπάρχω ως εσύ, ήδη και ως εμείς. Αν η αγάπη ήταν θρησκεία το τελετουργικό της λατρείας θα ήταν η στιγμή της συνένωσης στον πόνο, την αναπηρία, την ανέχεια. *Δεκάδες χρόνια τώρα η αγάπη ξεχειλίζει όλο τον πλανήτη μέσα από το έργο των εθελοντών.* Μα η ανάγκη για ποιότητα ζωής, σχέσεων, περιβάλλοντος όλο και αυξάνεται. Μεγαλύτερη παρά ποτέ η ανάγκη για προστασία ανθρώπων που ζουν βία, πόλεμο, θεομηνίες. Ατελείωτες οι ανάγκες να σωθούν παιδιά με ένα εμβολιασμό, να βοηθηθούν αναλφάβητοι, να απαλλαγούν νέοι από τα ναρκωτικά, να στηριχθούν άνθρωποι χτυπημένοι από το AIDS.

Ο εθελοντισμός ανθεί όχι μόνο σε τοπικό επίπεδο, γίνεται διακρατική ανθρώπινη αλυσίδα ανθρωπιάς. Καταργεί φραγμούς γλώσσας, θρησκείας, φυλής, μόνο από αγάπη. Αυτή οδηγεί τον εθελοντή στη ζωή που παίρνει ξαφνικά το νόημα που ψάψαμε και δεν μπορούσαμε να της δώσουμε.

Η αγάπη γεννά την ανθρωπιά του ανθρώπου. Απ' αυτή αρχίζει και ο' αυτή τελειώνει ο κόσμος μας. Αυτό τον κόσμο αν τον στολίσουμε με αγάπη για όσο καιρό μας δίνεται θα έχουμε εκπληρώσει το χρέος μας στο αέραιο, θα έχουμε κάνει τη στιγμή της αιωνιότητας που μας δόθηκε αληθινή ευλογία για μας και τους άλλους.